

Čarovní jazdci

Boli raz tri naj naj naj naj kamošky, ktoré milovali kone alebo jednorožce. Niektorí hovoria, že jednorožce neexistujú, ale naše tri naj kamošky na to verili. Volali sa: Lucka, Kristínka a Julka. Kika mala 12 rokov, Julka mala 11 rokov a Lucka mala 11 rokov. Boli naozaj super kamošky a každú stredu po škole chodievali na lúku so svojimi psíkmi. Kika mala Benjiho, Lucka mala Liberty a Julka mala Coneyho. Všetci traja psíkovia boli blázniví, ale aj veľmi veľmi rozumní a inteligentní. Raz po škole si dievčatá urobili piknik. Keď sa Lucka pozrela za seba uvidela zvláštnu jaskyňu. Pomyslela si, či by to tam nemali ísť preskúmať a hneď povedala: „Poďme sa do tamtej jaskyne pozrieť, či tam niečo nie je, lebo zdá sa mi na nej niečo zvláštne „. „Aj mne sa to zdá byť zvláštne, „ povedala Kika. A aj Julke sa to zdalo zvláštne. Tak sa rozhodli tú jaskyňu preskúmať. Keď do nej vošli, uvideli úplnú nádheru. Bolo tam milión a ešte 3 krát viac než milión DIAMANTOV!!! Kika, Julka a Lucka si to museli desať krát ofotiť, aby na to nezabudli. Keď vyšli z jaskyne, ocitli sa na najkrajšej lúke na svete s najväčším vodopádom na celom svete. Meral asi tak 979 metrov, rozvoniavalo tam tisíc druhov kvetov a bzučalo tam 1000 včiel. Všetko bolo ako kúzelné. Aj stromy ako keby poliate kúzlom. Ale pod jedným najväčším stromom z celej lúky sa pásli tri veľmi pekné kone. Prvý bol šedý s malými škvrkami na zadku so šedobiелou hrivou. Druhý bol celý hnedý s telovou hrivou. A tretí bol úplne, ale že úplne celý čierny s hnedočiernou hrivou. Dievčatám sa strašne zapáčili. Hneď k nim pribehli. Kone najprv ustúpili, ale o chvíľu k nim s radosťou pribehli. Zrazu začuli šplechot. „Čo je to?“, spýtala sa Julka. „Aha viem čo je ten šplechot!“, zakričala Kika. „Sú to naši psíkovia, čvachtajú sa v zázračnom jazierku!“ :) Napokon sa všetci rozosmiali a kone veselo zaerdžali. Odvtedy Kika, Lucka a Julka nechodia na obyčajnú lúku, ale vždy cez jaskyňu na čarovnú lúku. Keď raz po škole išli na čarovnú lúku, nevideli tam svoje milované kone! Dievčatá sa veľmi preľakli až im z rúk vypadli košíky s piknikom. Začali ich hľadať. Našťastie ich našli na druhej lúke za skalami ako papali púpavy. Keď ich zbadali, natešene k nim pribehli. Lucka zrazu veľmi potichu zašepkala: „Nezajazdíme si na nich?“ Potom Kika povedala: „Môžeme, ale musíme si dávať veľmi dobrý pozor.“ Tak si na nich opatrne vysadli. Prekvapilo ich to, lebo kone sa ani nevyplašili. Spokojne si začali vykračovať. Zrazu sa Kikin kôň ako keby začal nejako premieňať. Zrazu zistila, že jej kôň je vlastne vodný kôň. Aj Luckin kôň sa premenil zase na ohnivého koňa. A Julkin sa zas premenil na kvetinkového koňa. Všetky tri dievčatá zhíkli od prekvapenia a pritúlili sa k svojmu koníkovi. Dozvedeli sa, že sa s nimi vedia aj dorozumieť ľudskou rečou. Povedali im, že sa premenili preto, lebo majú úlohu, že si majú nájsť svoju najlepšiu jazdkyňu alebo jazdca a keď si sú isté, že s nimi chcú žiť, môžu im prejaviť svoju kúzelnú schopnosť jednorožca. Ale iným ľuďom, ktorým neveria, nesmú ukázať svoju kúzelnú podobu. Večer si Kika, Lucka a Julka volali. Spomenuli si, že im ešte nevymysleli mená. Ale vymysleli im náhodou dobré mená a sú takéto: Kika si pre svojho koňa vymyslela meno POTOK. Julka si vymyslela pre svojho koňa meno FIALKA. A Lucka si vymyslela pre svojho koňa meno ISKIERKA. Na druhý deň prišli na lúku znova a povedali svojim koňom mená, ktoré im vymysleli. POTOK, FIALKA a ISKIERKA sa veľmi potešili. Boli radi, že si našli svoje najlepšie jazdkyne (a aj že majú konečne mená) ☺. Aj naše dievčatá boli náramne potešené, že verenie na jednorožce nebolo na zahodenie.

A rozprávky je koniec